

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2757/05
16.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ адвокат, ради поништаја уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 3355/03 од 26. јануара 2005. године, у седници већа одржаној 16. новембра 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 3355/03 од 26. јануара 2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 5046/97 од 22. октобра 2002. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да је покојна ПП стекла право власништва на $\frac{1}{2}$ дела некретнине која је саграђена на парцели бр. аа у природи двоипособан стан бр. ВВ, а све по основу брачне тековине. Поништен је уговор о поклону закључен дана 23. 6. 1994. године између ГГ бившег из ДД као поклонодаваца и ББ као поклонопримца по коме је поклонодавац поклонио поклонопримцу предметну некретнину и то у 10/24 дела вредности наведене непокретности. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове спора. Са вишком тужбеног захтева преко досуђеног као и са захтевом за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка, тужиле је одбијена.

Одлучујући о жалби туженог Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж. 3355/03 од 26. јануара 2005. године, жалбу делимично усвојио и првостепену пресуду у побијаном усвајајућем делу одлуке о поништају уговора о поклону преиначио, тако што се уговор о поклону закључен дана 23. 6. 1994. године између ГГ бившег из ДД као поклонодаваца и ББ као поклонопримца, по коме је поклонодавац поклонио поклонопримцу некретнину – предметни стан поништава у 5/24 дела вредности наведене непокретности. У преосталом побијаном а непреиначеном делу жалба је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против пресуде Окружног суда у Новом Саду тужиле је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП-а, на коју се у ревизији указује. Другостепена пресуда је разумљива има разлоге, и разлози који се наводе у другостепеној пресуди су јасни и нису контрадикторни.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеним чињеницама, парничне странке су рођени брат и сестра и деца иза сада покојних ПП (преминула 1995. године) и ГГ (преминуо 1996. године). Родитељи парничних странака су живели у браку од 1948. године до смрти покојне ПП 1995. године. У предметни стан су се уселили 1971. године, а од тада па до смрти родитеља, тужени је живео са њима у заједничком домаћинству. Покојни ГГ је када су се за то стекли услови, закључио уговор о откупу стана из друштвене својине и на тај начин постао власник предметног стана. Новац за откуп су обезбедили тужени и ГГ. По откупу стана, родитељи парничних странака су одлучили да предметни стан поклоне сину, овде туженом, због чега су сво троје заједно, ишли код адвоката који им је објаснио да је најбоље решење да отац са сином закључи уговор о поклону, што су они и учинили па су дана 22. 6. 1994. године закључили уговор о поклону. Уговором о поклону ГГ, као поклонодавац, поклонио је сину овде туженом као поклонопримцу, двоипособан стан ВВ, у површини од 67,25м². Адвокат је сачинио уговор који је и оверен код суда, а приликом овере уговора била је присутна и мајка која се није противила закључењу овог уговора.

На основу тако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови закључили да предметни стан на коме је носилац станарског права био отац странака ГГ и који је откупљен за време трајања брака родитеља странака, заједничка имовина родитеља странака а по основу стицања у браку, па су правилном применом материјалног прав утврдили да је мајка странака ПП стекла право власништва на $\frac{1}{2}$ дела на спорном стану.

На основу утврђених чињеница, правилна је закључак нижестепених судова да су родитељи странака заједнички располагали својом имовином, односно да је воља родитеља странака била да се предметни стан поклони сину овде туженом и да је на основу заједничког располагања родитеља странака и закључен уговор о поклону предметног стана.

Правилан је закључак другостепеног суда да је закљученим уговором о поклону повређен нужни део тужиље и да је њен захтев за поништај предметног уговор о поклону основан у 5/24 дела а не у 10/24 дела вредности наведеног стана, како је то погрешно закључио првостепени суд.

Одредбом чл. 40. Закона о наслеђивању је прописано да нужним наследницима припада део заоставштине којим оставилац није могао располагати и који се назива нужним делом. Нужни део потомака, усвојеника и његових потомака и оставиоачевог брачног друга је половина, а нужни део осталих нужних наследника је трећина дела који би сваком од њих припао по законском реду наслеђивања.

Из утврђених чињеница произилази да су тужиља и тужени деца сада покојних ПП и ГГ и у смислу одредбе чл. 8. Закона о наслеђивању законски наследници после смрти својих родитеља. Према утврђеним чињеницама, родитељи странака су уговором о поклону предметни стан у целости поклонили сину и на тај начин прекорачили расположиви део и повредили право тужиље на нужни део који јој по одредби чл. 39. и чл. 40. Закона о наслеђивању припада. Према одредби чл. 40. ст. 2. Закона о наслеђивању, нужни део тужиље је половина дела који би јој припао по законском реду наслеђивања. Мајка странака је умрла 1995. године, па како су иза ње као законски наследници остали тужиља, тужени и брачни друг ГГ, закљученим уговором о поклону мајка странака је повредила нужни део тужиље који износи 1/6 дела од дела који припада мајци странака или 1/12 дела целог стана. Како је отац странака уговором о поклону своју половину стана поклонио сину и на тај начин повредио нужни део тужиље, јер је располагао делом имовине којим није могао располагати, то после његове смрти тужиља има право на нужни део очевог дела и мовине који је поклонио туженом а који износи $\frac{1}{4}$ дела од очеве половине, односно 1/8 дела од целог стана. Према томе, спорним уговором о поклону повређен је нужни део тужиље у 5/24 дела предметног стана, па је њен захтев за поништај уговора о поклону основан у 5/24 дела, а како то правилно закључује и другостепени суд.

Из наведених разлога, неосновано је истицање у ревизији тужиље да другостепени суд је погрешно применио материјално право када је утврдио да је закљученим уговором о поклону повређен њен нужни део у 5/24 дела целе некретнине. Истицање тужиље у ревизији да мајка странака није потписала уговор о поклону који је закључен 23.6.1994. године и да није располагала сопственом имовином за живота, су без утицаја на правилну и законито донету одлуку првостепеног и другостепеног суда. Ово из разлога што је првостепени суд утврдио да је предметна непокретност сутековина родитеља странака сваког у $\frac{1}{2}$ дела и да су родитељи за живота располагали овом имовином и сину поклонили предметни стан, а тужиља се није жалила на првостепену пресуду којом су утврђене те чињенице.

На основу изложеног, а применом одредбе чл. 393. ЗПП-а ревизија тужиље је одбијена као неоснована.

На основу одредбе чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/2004 од 22. 11. 2004. године, ступио на снагу 23.2.2005.године), Врховни суд је одлучио о ревизији по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу наведеног Закона.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

сд